

РЕШЕНИЕ

№ 1389

гр. София, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на единадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Д.а
Нина Стойчева

при участието на секретаря Т. Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Ралица Д.а Въззивно гражданско дело № 20221000501169 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Т. Г. Т. – В. срещу решение № 260468/ 07.02.2022г. на СГС, ГО, 24 състав, постановено по гр.д. № 6744/19г. в частта, в която предявеният от нея иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ е отхвърлен над 15 000лв. до пълния предявен размер.

Жалбоподателят твърди, че в атакуваната от нея част решението е неправилно и незаконосъобразно. Излага, че спорен въпрос е размерът на обезщетението и за наличието на съпричиняване. Установено е по делото, че е претърпяла телесни увреждания в резултат от ПТП. Неправилно съдът е приел, че е допринесла за вредите. В т.2.5 на комплексната експертиза вещото лице е посочило, че ако пострадалата е била права и се е държала, не може да се даде категоричен отговор на поставения въпрос, тъй като падането ѝ зависи от нейното физиологично състояние, за което няма данни. Поради този отговор и липсата на забрана пътник да се придвижва в автобуса по време на движение, поведението на жалбоподателя не е пряка причина за настъпване на пътния инцидент. Счита, че определеното обезщетение за неимуществени вреди не съответства на характера, степента, времетраенето и интензитета на претърпените болки и страдания. То не отговаря на принципа на

справедливостта.

Затова моли въззивния съд да отмени атакуваното решение като постанови друго, с което да уважи изцяло предявения иск.

ЗАД „ОЗК-Застраховане“ АД в депозиран в срок писмен отговор и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Счита я за неоснователна.

Съдът след като обсъди събраните по делото доказателства в първоинстанционното и въззивно производство по реда на чл.235 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СГС е сезиран с иски по чл.432, ал.1 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.497, ал.1 от КЗ. В исковата молба ищецът Т. В. твърди, че на 18.12.2018г. около 19.50ч. в гр. София по ул. „Гинци“ с посока от ул. „Ангел Войвода“ към ул. „Резбарска“ се е движил автобус „Ман“, модел „Лион Сити“ с рег. № *****, управляван от О. О. П.. В района на обръщалото на линия 85 и 285 поради внезапно спиране и невнимание става причина и участва в ПТП като допуска падане в салона на автобуса на ищеца като пътник. При падането е получила следните травми: счупване на първи лумбален прешлен, контузия на главата в теменно- тилната област, повърхностна травма на окосмената част на главата. Травмите са установени в УМБАЛСМ „Пирогов“. Приета е в болничното заведение за провеждане на медикаментозна терапия при строг постелен режим. След болничен престой е освободена за домашно лечение. Получените увреждания са ѝ причинили болки и страдания, които са били със значителен интензитет през първия месец след ПТП. Трябвало е да спазва строг постелен режим и е била лишена от възможността да посреща сама битовите си потребности. За задоволяването им е получавала помощ от близките си. Била е с поставен корсет, както и болките, които е изпитвала, са оказали отражение на съня и спокойствието ѝ, карали са я да се чувства в тежест на близките си. За връщане към нормалното ежедневие тя е трябвало да провежда рехабилитация. Контузията на главата, довела до главоболие и замаяност, могат да се индикация за натовареност със сериозни последици и късни прояви на усложнения. Психологическите последици от инцидента- изживян стрес и душевни страдания, ще я съпътстват до края на живота ѝ. Увреждащото ППС притежава застраховка „Гражданска отговорност“ при

ответника, валидна от 20.10.2018г. до 19.10.2019г. Отправила е искане до ответника за заплащане на застрахователно обезщетение на 30.01.2019г., но е получила отказ. Затова моли съда да осъди ответното дружество да ѝ заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 40 000 лв., в едно със законната лихва, считано от 30.04.2019г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

Ответникът ЗАД „ОЗК-Застраховане“ АД в депозиран писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК оспорва исковете. Оспорва механизма на произшествието, както и че то е настъпило по вина на водача на автобуса. Той няма виновно и противоправно поведение. Оспорва получените увреждания да са в причинна връзка с механизма на ПТП. Прави възражение за съпричиняване от страна на пострадалата, която не е предприела необходимите действия да предпази себе си, возейки се в процесния автобус. Тя не е пътувала седнала, поради което при извършване на маневра от страна на водача е загубила равновесие и е паднала. Оспорва, че в резултат на инцидента за ищецът са възникнали всички описани в исковата молба като вид и характер вреди. Оспорва иска по размер, както и претенцията за лихва- размера и началния ѝ момент. Не оспорва наличието на застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ за автобуса.

Не се спори, че на 18.12.2018г. ищецът Т. В. е била пътник в автобус марка „Ман“, модел „Лион Сити“ с рег. № ***** собственост на „Столичен автотранспорт“ ЕАД и е пострадала при падане в салона му. За произшествието е съставен констативен протокол № К-800/18.12.2018г.

Не се спори, че горното ППС е имало валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за периода от 20.10.2018г. до 19.10.2019г. при ответника.

Не е спорно, че на 18.12.2018г. Т. В. е била приета в УМБАЛСМ „Пирогов“ ЕАД в гр. София. В тази връзка са представени медицински документи – епикриза, болнични листа за периода 18.12.2018г. до 21.05.2019г.

Безспорно е, че с писмена претенция 30.01.2019г. ищецът е поискала от ответника да ѝ изплати обезщетение за вредите от пътния инцидент, настъпил на 18.12.2018г. С писмо от 30.04.2019г. застрахователят е отказал.

Не е спорно, че по отношение на водача на автобуса О. П. е съставен Акт за установяване на административно нарушение и въз основа на него е издадено наказателно постановление на 18.01.2019г. Към преписката на МВР се съдържат писмени сведения дадени от водача и ищеца пред органите на полицията.

В хода на съдебното дирене е допусната комплексна автотехническа и медицинска експертиза, изготвена от вещо лице автоексперт и ортопед травматолог. Тя е дала заключение за травматичните увреждания, които е получила ищецът: счупване на L1 закрито/ първи поясен прешлен/, причинило на пострадалата затруднение на движенията на снагата за срок по- дълъг от 30 дни; контузия в теменно-слепоочната област на главата в дясно, причинило на ищеца временно разстройство на здравето неопасно за живота. Те могат да бъдат получени от падане в салона на автобус при внезапно спиране и са в причинно – следствена връзка с ПТП. Травмите са причинили болки и страдания, най- интензивни непосредствено след инцидента в първия месец и следващите 2-3 месеца, като стабилизацията с корсет води до тяхното намаляване в началото на раздвижването. Ищецът е била с възрастови дегенеративни промени на гръбначния стълб, които косвено могат да повлияят на уврежданията, но не могат да бъдат решаващи. Болничното лечение е било консервативно от 18.12.2012г. до 22.12.2018г. Възстановителния период е бил 5-6 месеца. Към настоящият момент лечението е приключило в рамките на 155 дни временна нетрудоспособност от датата на инцидента. За в бъдеще при интензивно натоварване, промяна на времето ищецът може да има оплаквания от болки и дискомфорт в мястото на счупването. Вещото лице автоексперт е посочило механизма на ПТП, мястото на настъпването му. Пострадалата е била в близост до втората врата и зоната, определена за детски колички и колички, използвани от хората с увреждания. Водачът е предприел маневра спиране с навлизането на автобуса в зоната на спирка и той своевременно е използвал спирачната уредба. Няма данни, от които да се определи интензивността на спирането. Причините за възникване на инцидента са субективни- на водача на автобуса, тъй като е предприел интензивно спиране без да се съобрази с наличието на правостоящи пътници, както и от страна на пострадалата, която е предприела придвижване в салона на автобуса, преди той да се е установил в покой и без да се държи за определените за това места.

Съдът кредитира заключението като компетентно, безпристрастно, обосновано и обстойно изясняващо травмите на ищеца и това как те са се отразили на здравословното ѝ състояние, както механизма и причините за настъпване на пътния инцидент.

В хода на процеса са събрани гласни доказателства.

Свидетелят П. е водач на автобуса от градския транспорт, в който е паднала ищецът. Той заявява, че на 18.12.2019г. около 20 ч. в посока „Хаджи Димитър“ към обръщалото е станало ПТП. Преди него автобусът е бил на едно Т-образно кръстовище на улички, а не булевард. Преди ляв завои и от това кръстовище до обръщалото има около 100 метра. Автобусът се е движел с 15-20 км/ч. При спирането ищецът е тръгнала да става в движение и при спирането се е завъртяла и е паднала на втората врата на широкото място, което е за инвалиди. Ударила се е от дясната страна на тръбата – дъга за инвалид. Той е я е вдигнал и тя е паднала на същата седалка. Попитал я е къде я боли и тя му е казала, че я боли в дясно. Разтрил я е малко и тя е казала, че ще си ходи. Държала е две чанти- дамска чанта и сак в дясната ръка. Казала му е, че е тръгнала да се хване, но че той в този момент е започнал да спира и тя се е завъртяла, залитнала е и е паднала. Ищецът е твърдяла, че е спрял порязко, но ако е било така и друг пътник е щял да падне. В автобуса е имало 7-8 човека. Ищецът е седяла на втората седалка, която е най- висока в целия автобус и е със стъпало. Свидетелят заявява, че е останал на спирката 5-6 минути за почивка и след около 20-30 минути са му се обадили от Градски транспорт, за да го попитат дали е имал инцидент и той им е казал за ситуацията. Върнал се е на мястото и там го е чакала полиция. Свидетелят заявява, че има две големи огледала за целия салон, но когато шофира не може да наблюдава всички пътници. Не е видял как е паднала ищецът, защото е спирал. Инцидентът е станал на самото обръщало. Няма как да има екстремно спиране, тъй като мястото е около 100 метра и в тях влиза и дължината на автобуса.

Свидетелят В. е дъщеря на ищеца и твърди, че знае за пътния инцидент, станал с майка ѝ. Когато се е прибрала от работа съсед ѝ е казал, че майка ѝ е в „Пирогов“. Отишла е там. Ищецът е била няколко дни в болница. Предложили са ѝ операция, но заради възрастта ѝ не са я оперирали. Възстановявала се е с рехабилитация. Била е със специален колан. След

изписването от болницата се е прибрала в дома си, където свидетелят се е грижел за нея. Доста време е имала болки. Кръстът я боли при промяна на времето. Коланът го е носела постоянно около 6 месеца, но вечер го е махала. Сега не го носи, само когато я боли и някой път излиза с него, за да се чувства по-стабилна. Имала е счупване при самото падане. Ударила си е и главата и е имала охлузване. Дълго време се е възстановявала и от стреса и от обездвижването и от това, че е в къщи. След това е получила сърдечна недостатъчност и след 7-8 месеца след инцидента са ѝ поставили пейсмейкър. След това е получила инсулт. Преди 3-4 месеца е тръгнала на работа. Била е в отпуск по болест и си е взела и отпуск. Все още я боли кръста при натоварване. Забранено ѝ е да вдига повече от 3 кг. Преди инцидента не се е оплаквала от болки в кръста. Тя се е придвижвала като свидетелят ѝ е помагала, но не е било напълно да не може да мръдне. Елементарните неща е можела да прави сама, но не е била дейна и да ходи дълго. През цялото време е лежала, но е можела да става и малко да ходи из апартамента, но е започвало да я боли. След 6 месеца е ходила на рехабилитация. Майка ѝ е ставала и е ходела до тоалетна, обслужвала се е.

Съдът кредитира показанията на свидетеля П. като основаващи се на лични впечатления за фактите и обстоятелствата, които излагат, а тези на свидетеля В. ги преценява при условията на чл.172 от ГПК поради близката родствена връзка с ищеца, но ги счита за достоверни, тъй като не влизат в противоречие с останалите събрани доказателства.

При така събраните доказателства първоинстанционният съд е приел предявеният иск за основателен и го е уважил частично за 15 000лв. като го е отхвърлил до пълния предявен размер. Приел е съпричиняване от страна на ищеца от 25%.

Пред настоящата инстанция нови доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че предмет на въззивно разглеждане е иск по чл.432, ал.1 от КЗ.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на първоинстанционното решение, по допустимостта му в обжалваната част, а по отношение на правилността му е обвързан от посоченото в жалбата- чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Първонстанционното решение е валидно и допустимо.

С прекия иск по чл.432, ал.1 от КЗ разполага увреденият от ПТП срещу причинителят на вредите и неговият застраховател. Пострадалият, или неговите близки, може да предявят иска за заплащане на обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди непосредствено срещу застрахователя по задължителна застраховка „гражданска отговорност“ след спазване на изискванията на чл.380 от КЗ. Последната разпоредба задължава лицето, което иска да получи застрахователно обезщетение, да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция. Това е абсолютна процесуална предпоставка за упражняване на прекия иск от пострадалото лице пред съда, предвидена в специален закон и свързана с изтичането на определен срок- чл.498, ал.3 от КЗ. Той е тримесечен и е регламентиран в чл.496, ал.1 от КЗ. / Р № 167/30.01.2020г. по т.д. № 2273/18г., II т.о. на ВКС/ По делото не се спори, а и от доказателствата се установява, че Т. В. е отправила писмена претенция към ответника, но е получила отказ за изплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди в установения в чл.496, ал.1 от КЗ срок.

Застрахователят по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ по смисъла на чл.477, ал.1 от КЗ отговаря за чужди виновни действия и по характер отговорността му е гаранционно – обезпечителна. Той има задължението да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него вреди на трети лица, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

За да се ангажира отговорността на дружеството- застраховател е необходимо да са налице предпоставките на чл.45 от ЗЗД по отношение на застрахования при него. В тежест на ищеца пред първоинстанционния съд, е да докаже наличието им с всички допустими доказателствени средства, както и наличието на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквента и застрахователя.

По делото не се спори, че гражданската отговорност за автобуса, собственост на „Столичен автотранспорт“ ЕАД, е била застрахована при ответника- застраховател. Застраховката е била валидна към момента на настъпване на произшествието. На основание чл.154 от ГПК всяка страна е

длъжна да докаже твърденията и възраженията си, от които черпи за себе си благоприятни правни последици. В това се състои тежестта на доказване, като при не установяване на поддържаните факти, съдът трябва да приеме, че те не са се осъществили. По делото не е спорно, че са налице елените от фактическия състав на непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД. Той включва притивоправно действие или бездействие, вреда, връзка между тях. С влизане в сила на първоинстанционното решение в уважената част на прекия иск има формирана сила на пресъдено нещо по отношение на осъществил се фактически състав на непозволеното увреждане от застрахования. Затова застрахователят е пасивно материалноправно легитимиран да отговаря по предявения пряк иск, тъй като отговорността му е функционално обусловена от тази на делинквента.

Спорен е въпросът относно размера на обезщетение за неимуществени вреди и дали е основателно възражението за съпричиняване, направено от застрахователя.

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост- чл.52 от ЗЗД. Справедливостта не е абстрактно понятие. То включва обсъждането на обективни критерии, свързани с вида на уврежданията, начина на настъпването им, наличието на остатъчни поражения от тях, от които да няма лечение, прогноза за бъдещото здравословно състояние на увредения, неговата възраст и влошаване на здравословното му състояние, наличие на загрозяване и белези/ПП № 4/23.12.1968г. на ВС/. На основание чл.154 от ГПК всяка страна има задължението да докаже всички факти, от които черпи за себе си благоприятни правни последици. В това се състои тежестта на доказване. Затова ищецът е длъжен да докаже, при пълно и главно доказване и с всички допустими и относими доказателства, претърпените от него болки и страдания. Допуснатата комплексна експертиза в медицинска й част установява травматичните увреждания, които е получила Т. В.: счупване на Л1 закрито/ първи поясен прешлен/, причинило на пострадалата затруднение на движенията на снагата за срок по- дълъг от 30 дни; контузия в теменно- слепоочната област на главата в дясно. По своя медикобиологичен характер травмите са довели до временно разстройство на здравето неопасно за живота. Те не са били животозастрашаващи, но фрактурата на поясния

прешлен ѝ е причинил битов дискомфорт. Проведеното лечение на ищеца при престоя ѝ в болничното заведение и в домашни условия е било консервативно. Не е имало оперативна интервенция. Тя е носела корсет като според свидетеля В. това е било през целия период на възстановяване от травмата-6 месеца. Той е бил махан от ищеца само вечер. Възстановяването от травмите е продължило 6 месеца, като предимно е лежала един месец, а след това е започнала раздвижване. След шест месеца е започнала рехабилитация. Могла да се обслужва сама, да отиде до тоалетна, да извършва елементарни действия, можела е да става и да се движи за кратко из жилището. Ищецът към настоящия момент е възстановена и не носи корсет. Изпитва болки в областта на фрактурата при натоварване и промяна на времето./ св. В./ Продължила е да работи на същото място както преди инцидента. Настъпването на уврежданията са резултат от падането ѝ в автобуса, което е предизвикано от интензивното спиране на водача и действащите инерционни сили по отношение на нея. Според вещото лице-лекар наличните възрастови дегенеративни промени в областта на гръбначния стълб не са решителни за получаването на поясната травма. Фрактурата е създавала дискомфорт в обичайния начин на живот на ищеца чрез болки, които са били по-интензивни в първия месец след травмата и началото на раздвижването. Травмата в теменно-слепоочната област не ѝ е създавала трудности и не е оставила трайни последици за здравословното ѝ състояние. Не се доказва, че контузията на главата ѝ се е отразило чрез главоболие и замаяност, които да имат сериозни последици и късни изяви на усложнения. При определяне на обезщетението за неимуществени вреди съдът съобрази времетраенето на възстановителния период от уврежданията, липсата на трайни негативните последици, които да съпътстват живота на ищеца за в бъдеще, възрастта ѝ към момента на ПТП- 65 години. Съдът намира, че справедливият размер за репарирание на претърпените неимуществени вреди е 20 000 лв.

По възражението на съпричиняване.

Нормата на чл.51, ал.2 от ЗЗД предвижда санкция за увреждения, ако е допринесъл за вредите, чрез намаляване на обезщетението, което му се дължи. Съпричиняването на вредоносния резултат изисква поведението на пострадалия, изразяващо се в действие или бездействие, да е било

противоправно или не, но фактически да е в причинна връзка и да е допринесло за настъпилите вреди. За да е налице съпричиняване не е необходимо пострадалият да има вина за увреждането. На основание чл.154 от ГПК в тежест на ответника е да докаже с всички допустими и относими доказателства съпричиняването на вредите от страна на пострадалия. От него застрахователят черпи благоприятни правни последици и при недоказването му, следва да се приеме, че не са се осъществили твърдените факти по съпричиняването на вредите. Застрахователят е направил възражение за съпричиняване от страна на ищеца, тъй като не е пътувала седнала, а права, не е предприела необходимите действия, за да се предпази, не се е държала докато е пътувала, поради което при извършване на маневра от страна на водача е загубила равновесие и е паднала. В тази връзка трябва да бъдат обсъдени комплексната експертиза в автотехническата ѝ част, показанията на свидетеля П., водач на автобуса и сведенията, които Т. В. е дала пред органите на МВР. Свидетелят е заявил, че тя е държала две чанти – дамска и сак. В тази част показанията на свидетеля П. не са опровергани, поради което за този факт, те са достоверни. В писменото сведение, саморъчно написано и подписано от ищеца, се съдържа нейно изявление, че е била права в автобуса. Този документ по своя характер представлява извънсъдебно признание за неизгодни за автора му факти и има доказателствена сила. Преди инцидента ищецът е седяла на най- високата седалка в автобуса, намираща се до втората врата. В движение е станала и към момента на предприетото спиране от водача е била права. Автотехническата експертиза е приела, че спирането е било интензивно, поради което Т. В. е загубила равновесие и е паднала. Преценката на изброените доказателства налага извод за поведение на ищеца, с което сама се е поставила в риск, тъй като не се е държала на определените за това места в ППС. От друга страна водачът на автобуса е предприел интензивно спиране, което е довело до падането на ищеца. Съгласно чл.132, т.2 от ЗДвП при превозване на пътници водачът е длъжен преди потегляне да се убеди, че са осигурени всички условия за безопасното им возене. Като аргумент от тази императивна материалноправна норма, установена в обществен интерес, може да се изведе и задължението му при спиране да съобрази скоростта си така, че да спре плавно, за да не допусне увреждане на пътниците. Според чл.24 от ЗДвП при спиране скоростта не се намалява рязко, освен ако е

необходимо за предотвратяване на ПТП. В случая няма ситуация на предотвратяване на пътно произшествие, доколкото свидетелят П. се е приближавал към спирка. Затова и интензивното спиране като водач на автобуса е неоправдано. Поведението му е противоправно, в нарушение на чл.24 от ЗДвП, като от него са произлезли вреди за ищеца Т. В.. Падането ѝ е резултат, както от действието на инерционни сили в следствие на спирането, но и от поведението ѝ, с което сама се е поставила в риск. Направеното възражение са съпричиняване е основателно в обем от 25%.

При определяне на обезщетението за неимуществени вреди съдът съобрази, че произшествието е настъпило през 2018г., икономическата конюнктура и минималната работна заплата за страната. Размерът на застрахователните лимити не може да бъде водещ критерий за съда при справедливото репарирание на неимуществените вреди. Обезщетението отразява степента на уврежданията, трайните последици от тях, ако има такива, както и други обективни факти, които са предмет на доказване и които да са доказани в хода на съдебното дирене. Определеният размер на обезщетение на Т. В. от 15 000 лв. представлява 29 минимални работни заплати за страната за 2018г./510 лв. МРЗ за 2018г./ и 12 средно месечни заплати при 1205 лв. средно месечна работна заплата за страната за месец декември на 2018г. Определеното обезщетение е съответно на жизнения стандарт на страната към праворелевантния момент.

Предявеният иск е основателен и трябва да бъде уважен.

Поради изложеното решението на СГС следва да се потвърди.

По разноските пред САС.

При този изход на спора на жалбоподателя не се дължат разноски.

На ответника по жалбата се дължат разноски за въззивното производство. По отношение на размера на адвокатското възнаграждение процесуалният представител на въззивника е направил възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 от ГПК. За да направи преценка дали адвокатското възнаграждение съответства на вложените от процесуалния представител усилия за защита на интересите на страната, съдът трябва да съобрази фактическата и правна сложност на делото, наличието на трайна

практика по принципните въпроси, поставени за разрешаване по делото. Пред въззивния съд делото не се отличава с фактическа и правна сложност. Има депозиран писмен отговор от името на ответното дружество и е осъществено процесуално представителство пред съда. Договореното и претендираното адвокатско възнаграждение е 1536, лв. с ДДС е минималният размер, предвиден в Наредба № 1/2004г. за минималните размери за адвокатските възнаграждения. Възражението е неоснователно.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260468/ 07.02.2022г. на СГС, ГО, 24 състав, постановено по гр.д. № 6744/19г. в частта, в която предявеният иск от Т. Г. Т. – В. с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ е отхвърлен над сумата от 15 000 лв. до пълния предявен размер.

ОСЪЖДА Т. Г. Т. – В., ЕГН *****, гр. ***, ж.к. „****“ № **, вх. *, ет.* и със съдебен адрес: гр. София, ул. „Алабин“ № 36, ет.2 чрез адв. Я. Д. да заплати на ЗАД „ОЗК-Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, гр. София, ул. „Света София“ № 7, ет.5 сумата от 1536 лв. / хиляда петстотин тридесет и шест лева/ разноси по делото пред САС.

Решението на СГС е влязло в сила в частта, в която предявеният иск е уважен за 15 000лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____